

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

DAVE EGGERS
**O HOLOGRAMĂ
PENTRU REGE**

Traducere din engleză și note de
IRINA NEGREA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Andreea Răsuceanu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: George Șerban
DTP: Iuliana Constantinescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Proeditură și Tipografie

DAVE EGGERS
A HOLOGRAM FOR THE KING
Copyright © 2012, Dave Eggers
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2016, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EGGERS, DAVE
O hologramă pentru rege / Dave Eggers; trad. și note de Irina Negrea. –
București: Humanitas Fiction, 2016
ISBN 978-606-779-084-9
I. Negrea, Irina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

*Pentru Daniel McSweeney, Ron Hadley
și Paul Vida, mari oameni toți*

„Nu se întâmplă în fiecare zi să fie nevoie de noi.“
SAMUEL BECKETT

I.

Alan Clay s-a trezit din somn în Jeddah, Arabia Saudită. Era data de 30 mai 2010. Călătorise două zile, schimbând mai multe avioane, pentru a ajunge acolo.

În Nairobi cunoscuse o femeie. Au stat unul lângă celălalt, așteptând fiecare îmbarcarea pentru următorul zbor. Era înaltă, planturoasă, cu cercei mici de aur în urechi. Avea pielea bronzată și o voce cântată. Lui Alan i-a plăcut de ea, mai mult decât de alți oameni din viața lui, oameni pe care îi vedea în fiecare zi. Femeia i-a spus că locuia în partea de nord a statului New York. Nu prea departe de locul unde stătea el, la periferia Bostonului.

Dacă ar fi avut curaj, ar fi găsit o modalitate de a rămâne mai mult timp cu ea. El, însă, s-a urcat în avion și a zburat la Riyadh, iar de acolo la Jeddah. Un om l-a luat de la aeroport și l-a condus cu mașina la Hilton.

Un clic, și Alan a intrat în camera lui de la Hilton, la ora 1.12 a.m. S-a pregătit repede de culcare. Simțea nevoia să doarmă. Trebuia să facă un drum de un ceas, spre nord, la ora șapte dimineața, ca să ajungă la opt la Orașul Economic al regelui Abdullah. Acolo, el și echipa lui urmau să pună la punct un sistem holografic de teleconferință și să aștepte să i-l prezinte regelui Abdullah, personal. Dacă acesta era impresionat, urma să acorde companiei Reliant contractul IT pentru întregul oraș, iar comisionul lui Alan, estimat la un nivel mediu de șase cifre, putea pune capăt tuturor necazurilor pe care le avea.

Prin urmare, trebuia să se simtă odihnit. Să se simtă în formă. El, însă, stătuse patru ceasuri în pat, fără să poată adormi.

S-a gândit la fiica lui, Kit, care era la facultate, o facultate foarte bună și scumpă. Iar el nu avea bani să-i plătească taxa de școlarizare pentru toamnă. Nu putea să-i plătească taxa de școlarizare fiindcă luase o serie de decizii prostești în viață. Nu fusese prevăzător. Îi lipsise curajul, atunci când i-ar fi fost necesar.

Deciziile lui fuseseră nechibzuite.

Deciziile asociaților lui fuseseră nechibzuite.

Aceste decizii fuseseră prostești și pragmatice.

Dar el nu știuse la vremea respectivă că deciziile lui erau nechibzuite, prostești sau pragmatice. El și asociații lui nu știau că luau decizii care aveau să-i împingă în pragul falimentului, așa cum se întâmplase cu Alan, care era acum aproape șomer, proprietar al unei firme de consultanță cu un singur angajat, pe care o conducea din biroul lui de acasă.

Divorțase de Ruby, mama lui Kit. Perioada de timp de când se despărțiseră o depășea acum pe aceea în care trăiseră împreună. Ruby era o scorpie afurisită, care locuia acum în California și nu contribuia cu nimic la susținerea financiară a lui Kit. Facultatea te privește pe *tine*, i-a spus ea. Comportă-te ca un bărbat, a adăugat.

Acum Kit nu putea să meargă la facultate în toamnă. Alan scosese casa la vânzare, dar nu fusese cumpărată încă. Alte soluții nu mai avea. Le datora bani multora, iar la asta se adăuga suma de 18 000 \$ cuvenită celor doi designeri care îi confecționaseră un prototip pentru o nouă bicicletă, pe care credea el că ar putea să o fabrice în zona Bostonului. Pentru asta, se chema că era un idiot. Avea o datorie de 45 000 \$ la Jim Wong, de la care se împrumutase ca să poată achita materialele și închirierea pe două luni a unui depozit. Și le mai datora încă aproximativ 65 000 \$ altor șase prieteni și posibili parteneri de afaceri.

Prin urmare, era falit. Iar când și-a dat seama că nu va putea achita taxele de școlarizare ale lui Kit, era prea târziu pentru a mai solicita vreun alt ajutor bănesc. Prea târziu pentru un transfer în altă parte.

Dar oare chiar era o tragedie dacă o tânără sănătoasă, cum era Kit, se retrăgea un semestru de la facultate? Nu, nu era o tragedie. În lunga și zbuciumata istorie a lumii, nici nu ar conta dacă o tânără capabilă și deșteaptă, cum era Kit, ar lipsi un semestru de la facultate. Kit ar supraviețui. Nu era nici o tragedie. Nici pe departe.

Tragedie se putea numi ceea ce se întâmplase cu Charlie Fallon. Charlie Fallon a murit înghețat în lacul de lângă casa lui Alan. Lacul de lângă casa lui Alan.

Alan se gândea la Charlie Fallon, în timp ce se chinuia să adoarmă în camera lui de la Hilton, în Jeddah. Alan văzuse când Charlie intrase în lac în ziua aceea. Alan pleca de-acasă cu mașina, spre cariera de piatră. Nu i se păruse normal ca un bărbat cum era Charlie Fallon să intre în lacul acela cu luciul întunecat, în luna septembrie, dar nici nu era ceva ieșit din comun.

Charlie Fallon obișnuia să-i trimită lui Alan pagini din cărți. Trecuseră doi ani de când făcea asta. Charlie îi descoperise pe transcendentaliști târziu în viață, simțea că exista o afinitate între el și ei. Văzuse că Brook Farm¹ nu era departe de unde locuiau el și Alan, ceea ce i se părea semnificativ. Și-a căutat rădăcinile în Boston, sperând să descopere o legătură, dar nu a găsit nimic. Oricum, a continuat să îi trimită pagini lui Alan, cu pasaje subliniate.

Mecanismele unei minți privilegiate, socotea Alan. Nu-mi mai trimite rahaturi dintr-astea, i-a spus el lui Charlie. Dar Charlie a rânjit și i-a trimis în continuare.

---

1. Comunitate utopică experimentală, inspirată din transcendentalism, întemeiată în 1840 de către George Ripley, adept al fourierismului.

Așadar, când Alan l-a văzut pe Charlie intrând în lac, la amiază, într-o zi de sâmbătă, gestul i s-a părut o evoluție logică a noii pasiuni a acestuia pentru pământ. Apa îi venea lui Charlie doar până la glezne, când Alan a trecut atunci prin dreptul lui.

II.

Când Alan s-a trezit din somn în camera lui din hotelul Jeddah Hilton, știa că întârziase deja. Era 8.15. Adormise abia după ora cinci dimineața.

Trebuia să fie în Orașul Economic al regelui Abdullah la ora opt. Era la distanță de cel puțin un ceas de mers cu mașina. Socotind cât îi lua să facă un duș, să se îmbrace și să găsească un automobil până la destinație, însemna că avea să ajungă la ora zece. Adică, ar întârzia două ceasuri din prima lui zi de lucru acolo. Era un prost. Era tot mai prost, cu fiecare an care trecea.

A sunat-o pe Cayley pe mobil. Aceasta i-a răspuns, cu vocea ei guturală. Într-o altă viață, hazardul ar fi făcut ca el să fie mai tânăr, ea mai în vârstă și amândoi suficient de tâmpiți încât să încerce o relație, el și Cayley ar fi fost ceva teribil.

— Salut, Alan! E frumos aici. În fine, poate nu frumos. Dar tu nu ești aici.

Alan i-a explicat. Nu a mințit. Nu mai putea să-și găsească energia, creativitatea necesară.

— Păi, nu-ți face griji, i-a zis ea, cu un râs scurt – glasul ei sugera posibilitatea, râvnita existență a unei fantastice vieți de neclintită senzualitate –, noi abia ne instalăm. Dar va trebui să-ți găsești un mijloc de transport. Știe careva cu ce ar putea ajunge Alan până aici?

Strigase către restul echipei, probabil. Spațiul suna cavernos. Alan și-a imaginat un loc gol și întunecos, trei tineri ținând în mână lumânări, așteptând să vină el cu lanterna.

— Nu poate să închirieze o mașină, le-a zis ea lor.

Și apoi lui:

— Poți să închiriezi o mașină, Alan?

— O să gășesc o soluție, a răspuns el.

A sunat la recepție.

— Alo, Alan Clay la telefon. Care este numele dumatil?

Așa făcea el, îi întreba pe oameni care era numele lor. Un obicei deprins demult de la Joe Trivole, pe vremea când lucra la Fuller Brush. Întreabă numele, repetă numele. Ții minte numele oamenilor, oamenii te țin minte.

Funcționarul i-a răspuns că numele lui era Edward.

— Edward?

— Da, domnule. Numele meu este Edward. Cu ce vă pot fi de folos?

— De unde ești dumneata, Edward?

— Din Jakarta, Indonezia, domnule.

— Ah, Jakarta, a spus Alan. Apoi, și-a dat seama că nu avea nimic de spus despre Jakarta. Nu știa nimic despre Jakarta.

— Edward, ce-ai zice dacă aș închiria și eu o mașină prin intermediul hotelului?

— Aveți permis de conducere internațional?

— Nu.

— Atunci, nu, nu cred că ar trebui să faceți asta.

Alan l-a sunat pe *concierge*. I-a explicat că avea nevoie de un șofer, care să îl ducă la Orașul Economic al regelui Abdullah.

— Asta va dura câteva minute, i-a spus acesta. Nu vorbea cu accent saudit. Se părea că nu lucra nici un saudit la acest hotel saudit. Exact cum presupusese Alan. Foarte puțini saudiți lucrau undeva, i se spusese. Importau mână de lucru în toate sectoarele. Trebuie să gășim o persoană adecvată care să vă transporte cu mașina, a adăugat.

— Dar nu poți să-mi chemi un taxi?

— Nu tocmai, domnule.

Alan a simțit că i se urcă sângele la cap, însă toată încurcătura de acum era opera lui. I-a mulțumit funcționarului și a închis telefonul. Știa că nu puteai, pur și simplu, să chemi un taxi în Jeddah sau Riyadh – sau așa scria în ghidurile turistice, care toate elucidau amănunțit pericolele la care se expuneau călătorii străini în Regatul Arabiei Saudite. Departamentul de Stat plasa Arabia Saudită la gradul maxim de alertă. Răpirile de persoane nu erau improbabile. Alan risca să fie vândut organizației Al-Qaida, răscumpărat, transportat peste granițe. Însă Alan nu se simțise niciodată în pericol undeva, iar angajamentele sale contractuale îl purtaseră în Juarez în anii '90, în Guatemala în anii '80.

Suna telefonul.

— Avem un șofer pentru dumneavoastră. Când ați vrea să vină?

— Cât mai repede cu putință.

— Va fi aici în douăsprezece minute.

Alan a făcut un duș și și-a bărbierit pielea pătată de pe gât. Și-a pus un maiou, o cămașă albă cu marginile gulerului prinse în nasturi, pantaloni kaki, mocasini, șosete cafenii. Îmbracă-te ca un om de afaceri american, i se spusese. Fusesse pus în gardă, i se povesti despre diverși occidentali excesiv de zeloși, care purtau *kandura* și acoperăminte de cap arabe, tradiționale. Oameni care încercau să se integreze printre localnici, făcând un efort. Acest efort nu era apreciat.

În timp ce își aranja gulerul de la cămașă, Alan și-a atins umflătura de pe ceafă, pe care o descoperise în urmă cu o lună. Era de mărimea unei mingi de golf, o protuberanță ieșită din șira spinării, care se simțea la pipăit ca un cartilagiu. În unele zile, își imagina că excrescența făcea parte din șira spinării, căci altminteri ce putea fi?

Putea fi o tumoare.

Acolo, pe șira spinării, o umflătură ca asta – nu putea fi decât ceva invaziv și letal. În ultima vreme, avusese mintea înce-

țoșată și mersul stângaci, ceea ce îi crea senzația clară și cumplită că îi creștea ceva acolo, rozând din el, secânduindu-l de vigoare, storcând din el orice urmă de acuitate și motivație.

Își propusese să meargă la un consult de specialitate, dar pe urmă renunțase. Nici un doctor nu putea opera așa ceva. Alan nu voia radioterapie, nu voia să chelească. Nu, subterfugiul era să pipăie umflătura din când în când, să urmărească simptomele aferente, să pipăie din nou locul, apoi să nu facă nimic.

După douăsprezece minute, Alan era gata.

A sunat-o pe Cayley.

— Plec acum de la hotel.

— Bine. Până ajungi tu aici, noi vom instala totul.

Echipa putea să ajungă acolo fără el, echipa putea să monteze totul fără el. Și, atunci, el ce mai căuta aici, de fapt? Motivele erau îndoielnice, dar grație lor ajunsese aici. În primul rând, faptul că el era mai în vârstă decât ceilalți membri ai echipei, toți niște copii, în realitate, nici unul peste treizeci de ani. În al doilea rând, Alan îl întâlneau cândva pe nepotul regelui Abdullah, când făcuseră parte amândoi dintr-o companie de mase plastice, la mijlocul anilor '90, iar Eric Ingvall, vicepreședintele firmei Reliant de la New York, considera că această legătură avea toate șansele să capteze atenția regelui. Probabil neadevărat, însă Alan preferase să nu îi demoralizeze.

Alan s-a bucurat de slujbă. Avea nevoie de una. Perioada de aproximativ un an și jumătate, care precedase telefonul de la Ingvall fusese umilitoare. Completarea unei declarații fiscale pentru un venit impozabil de 22 350 \$ a fost o experiență pe care nu se așteptase să o aibă la vârsta lui. Oferise servicii de consultanță de la domiciliu, în ultimii șapte ani, dar de la an la an veniturile lui se diminuaseră. Nimeni nu cheltuia bani. Chiar și în urmă cu cinci ani, afacerile merseseră bine; vechi prieteni îi pasau contracte, iar el se arăta de folos la rândul lui. Îi puna în legătură cu vânzători pe care îi cunoștea, forța

favoruri, aranja tranzacții, trăgea comisioane grase. Simțise că își merita banii.

Acum avea cincizeci și patru de ani și era o ciudățenie pentru această Americă a corporațiilor, la fel ca un avion construit din nămol. Nu reușea să găsească de lucru, nici să atragă clienți. Trecuse de la Schwinn la Huffy, la Frontier Manufacturing Partners, la Alan Clay Consulting, la statul acasă, uitându-se la DVD-uri cu meciurile echipei Red Sox când câștigase campionatul de baseball în 2004 și în 2007. Meciul când marcase în casă, de patru ori consecutiv, împotriva echipei Yankees. Urmărise acele patru minute și jumătate de o sută de ori, iar fiecare nouă vizionare îi provoca aceeași mare bucurie. Un sentiment de echitate, de ordine. Era o victorie care nu putea fi revocată niciodată.

Alan l-a sunat pe *concierge*.

— A venit mașina?

— Îmi pare rău, va mai întârzia.

— Cu cine vorbesc – tipul din Jakarta?

— Da, eu sunt.

— Edward.

— Exact.

— Salut, din nou, Edward. Cât timp va întârzia mașina?

— Încă douăzeci de minute. Vreți să vă trimit ceva de mâncare în cameră?

Alan s-a dus la fereastră și a privit afară. Marea Roșie era calmă, nespectaculoasă de la această înălțime. O autostradă cu șase benzi trecea exact de-a lungul coastei. Trei bărbați în alb pescuiau pe chei.

Alan s-a uitat la balconul camerei de lângă el. Și-a văzut imaginea reflectată în geam. Arăta ca un om obișnuit. Barbierit și îmbrăcat, putea să treacă drept normal. Ceva se întunecase, însă, sub fruntea lui. Ochii i se retrăseseră în orbite, iar lumea observa asta. La ultima reuniune cu colegii de liceu, un tip, un fost